

"Allahım, Allahım, ne olur, ne olur beni büyütme"

Günler günü kovalıyor, etkinliklerin dışında dinliyoruz sürekli, ve rüyamızda o hikayeleri ve çocukları yaşıyoruz... Nasıl hatırlayacağız diye de düşünüyoruz... Yapacak ne kadar çok isimiz var...

Öğretmenimiz anlatıyor:

"Köyünden geldi minicik, neredeyse kolundan tutarken sanırsınız ki bir parmak tutuyorsunuz... O kadar küçük, o kadar zayıf... Ayfer'e beyaz minik zenci diye de hitap ettiğim oldu... Yemekleri de beğeniyormuş, ama yemiyor..."

Her akşam her akşam ve yıllarca aynı manzara, ranzanın üstündeki yatağına çıkıyor, iki kollarını acıyor o kadar derinden bir yakarış ki, insanın içi burkuluyor:

"Allahım, Allahım, ne olur, ne olur beni büyütme, boyum uzamasın, ben böyle kalayım, ne olur..."

Ayfer yakarıyor, çünkü okumak istiyor... Ayfer diyor ki, "eğer büyürsem babam beni hemencecik evlendirir..."

Ayfer lisede de hiç yemedi, hiç büyümedi... Hiç haber alamadım...

Geçtiğimiz sene bir kız geldi, tanıyamadım, uzun boylu, kıyafetiyle tam bir genç kız...

"Hocam beni tanımadınız mı? Ben Ayfer... Üniversitede 2. Sınıftayım..."

Gözlerim yasardı... "Nasıl da büyümüşsün böyle..."

"Hocam, anlamamız lise sona kadardı..."

Onlar için bir şeyler yapabilmek için bu gece ve her gece Ayferleri rüyamızda görmeliyiz, uykumuzu kaçırmalılar çözümler üretene kadar...

Mardin'den selam sevgi ve saygılarımızla...

İLKİYAR

